

MEDALLA D'OR

D'ençà que vaig venir a aquest món, tothom creia saber qui era jo, però ningú no parlava de mi: només parlaven d'algú amb el nom que els meus pares m'havien donat.

Quan era adolescent, m'obligaven a seure ben dret, amb les cames fortament tancades, i a enfundar-me en faldilles de tub, que restringien les meves "gambades d'homenot", com deia la meva àvia. Jo només pensava en obrir-me com una flor, cercant el sol de la meva masculinitat. Era el meu desig irresistible, pel qual vaig ser capaç de iniciar el difícil procés de retorn a mi mateix.

Hi va haver un any crucial a la meva vida: l'any que el meu equip de piragüisme va guanyar la medalla de plata. El piragüisme permet que els equips siguin mixtos, per això vaig triar aquest sport, per atenuar el meu sentiment de discriminació. Feia dos anys que compartia piragüa amb dues noies i un altre noi més, quan vaig començar a hormonar-me. Jo encapçalava l'embarcació com a capità de l'equip, i ja les meves espatlles s'havien enfortit i eixamplat de valent. Després de l'operació, el meu pit era plà, la meva barba començava a despuntar i el to de la meua veu era greu i profund, donant-me l'alè per expressar-me més fort que mai. Estava tan il·lusionat, que fins i tot els comentaris despectius que em feien, els veia com una bona senyal del meu evident canvi.

Però em faltava superar una altra prova: perdre la por a veure la meua nova imatge. Des de petit sempre havia detestat la meua aparença, i aquesta por de rebutjar-me a mi mateix, encara m'acompanyava. Des que havia començat la meua transformació, sempre defugia les fotografies i molt més els vídeos. Era conscient que havia arribat el moment d'enfrontar-me a la meua imatge més enllà de les "posis davant del mirall", encara que em fes pànic.

Vem pujar al podi orgullosos i orgullosos, com l'exitós equip que érem, sent la força de tots quatre, essencial i necessària per igual.

Un cop a casa, em vaig veure per televisió mentre em penjaven aquella medalla, enfilat allà dalt, ben a la vista de tothom. Plorava de content!

Pot ser, ja no sóc l'ésser humà que alguns esperaven de mi, ni mai seré perfecte, però sí, el que jo sempre he volgut ser.

Mentre m'observava a la pantalla assegut al sofà, em vaig oblidar que una medalla de plata penjava del meu coll, perquè a nivell personal, havia aconseguit l'or.

Cítara.

